

TONI·LIST

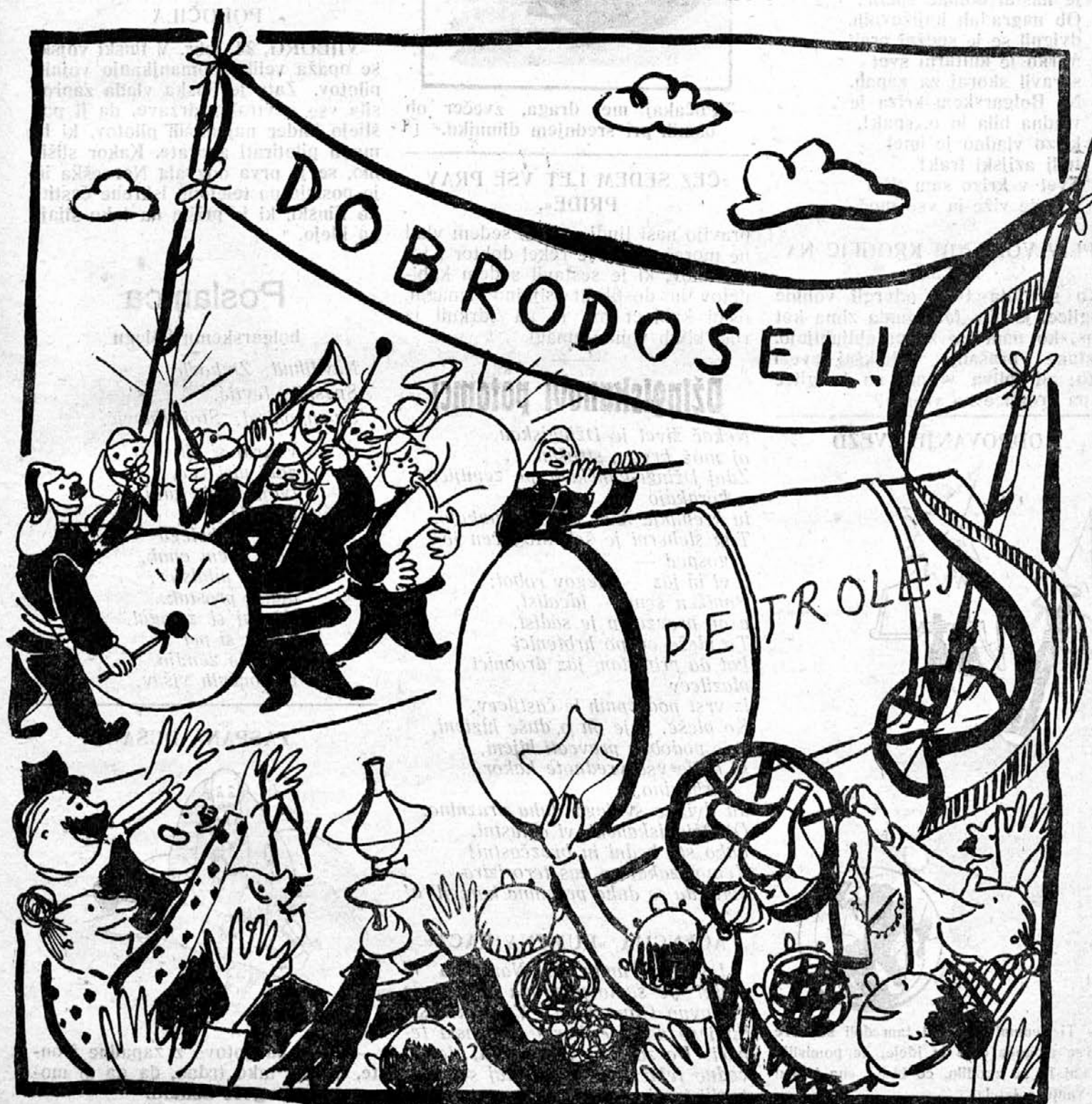
LETO III.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO

ŠTEV. 5

Tekoči račun pri Poštnem čekovnem uradu v Ljubljani, števil. 10.644. Naročnina četrtletno din 9.—, polletno din 16.—, celoletno din 30.—.

SLAVNOSTEN SPREJEM

Prihodnja, velikonočna številka
izide dne 16. marca 1940.

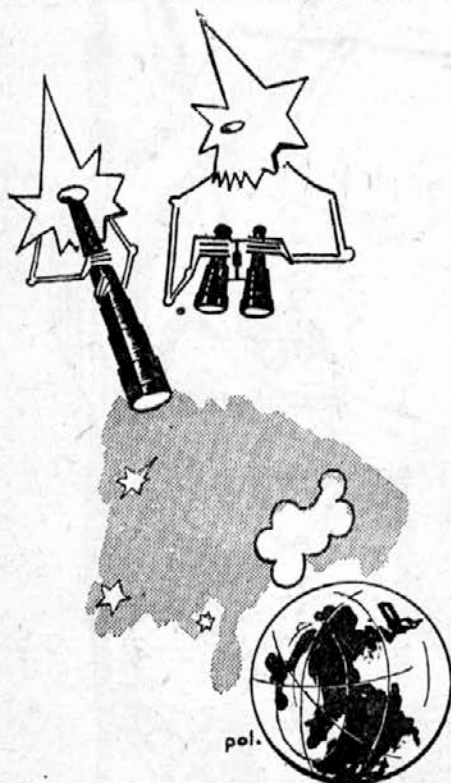
Februar 1940

Februar je bit bogat:
Svečnica in kratek pust,
pepelnica, dolgi post,
mraza in snega do ust.
Prišel angel je Miru,
Welles iz Amerike,
nas pa strašil prav zares
splošno znani je Hace.
Ves Balkan na Svečnico
se izrekel je za mir,
ker tako nevtralni smo,
je nastal domač špetir.
Ob nagradah književnih
dvignil se je snežni prah,
Mirko je kulturni svet
spravil skoraj za zapah.
Na Bolgarskem kriza je
vladna bila in o, spak!,
krizo vladno je imel
tudi azijski Irak!
Svet v krizo sam tišči
na vse viže in vso moč.

VPLIV VOLILNIH KROGLIC NA VREME

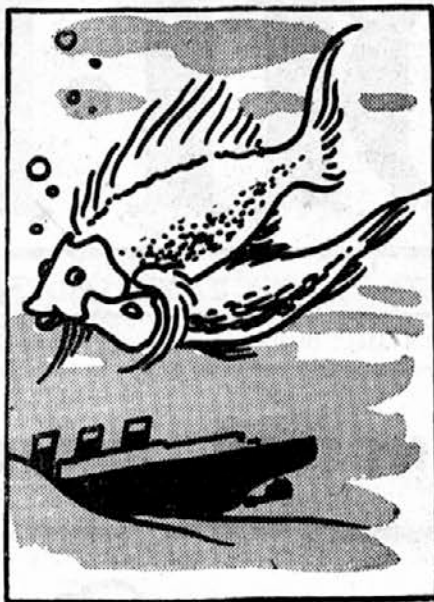
Ko so leta 1929 odvrkli volilne kroglice, je bila tako huda zima kot letos, ko nam jih zopet obljublajo. Nastane vprašanje, v kakšni zvezi je to: ali vpliva vreme na kroglice ali pa kroglice na vreme?

MODROVANJE ZVEZD

— Ti neumni zemljani tam doli se bore
za vse mogoče cilje in ideje, ne pomislijo
pa, kaj bi se zgodilo, če bi se ena izmed
nas vanje zmetela!

RANDI POD MORJEM

— Počakaj me, draga, zvečer ob
osmih pri srednjem dimniku.

»ČEZ SEDEM LET VSE PRAV PRIDE«,

pravijo naši ljudje. »Čez sedem vlad ne moreš priti«, je rekel doktor Kjo-seivanov, ki je sestavil sedem kabinetov in dostikrat sijajno zmagal, osmi kabinet mu je pa zdrknul iz rok, kljub volilni zmagi.

Džingiskanovi potomci

Nekoč živel je Džingiskan,
oj mož krvav, strašan...
Zdaj Džingiskančki le po zemljici
korakajo
in kremplje nam v kri namakajo.
Tak sleherni je šef. Mogočen je
gospod —
a vi in jaz — njegov robot.
Ponižen sem — idealist,
a on prevzetan je sadist.
To pleše on po hrbtenici
kot da pripadam jaz drobnici
plazilcev
iz vrst podreptih le častilcev.
Ko pleše, poje on o duše higieni,
a je podoben pravcati hijeni,
ki kolje vse vrednote kakor
mrhovino,
da dvigne svojega duha praznino.
Oj Džingiskančki, vi oblastni,
kako ste bedni in brezčasni!
Vemo, zakaj se nas terorizira —
zato, da se duha praznina kamuflira!

AGENCIJA »RUMENA RACA«

Japonski umik iz Nankinga ni
umik! Je samo priprava za bodočo
svetovno Olimpijado. V nankingški
liniji se namreč borijo japonski te-
kači. Do zdaj so bili vajeni, da so
vedno tekli za Kitajci, zdaj so poiz-
kusili trening v obratni smeri.

SMRK, SMRK...

Svetila je zvezda Srečka Srečkoviča. Ko je ugasnila, so se zasvetile druge stvari. Svetil se je časopis Srečka Srečkoviča. Ko so posvetili v njegove prostore, je zatemnela njegova svetloba in na dan je prišlo 5000 pendrekov, 2000 avtomatskih revolverjev, 3000 bikovk, bobni, trompete in zeleni robci velikega VODJE.

Dokler je Srečku Srečkoviču svetila srečna zvezda, so premnogi smrkali vanje, zdaj samo Vodja še včasih kihne in si kakšno zatrobi, ko nima več ne trompet in ne bobnov.

POROČILA

VIIIBORG, 24. febr. V finski vojski se opaža veliko pomanjkanje vojnih pilotov. Zato je finska vlada zaprosila vse nevtralne države, da ji pošljejo kader najboljših pilotov, ki bi mogli pilotirati aparate. Kakor slišimo, se je prva odzvala Norveška in je poslala po telefonu iskrene čestitke Finski, ki je prišla na tako sijajno idejo.

Poslanica

bolgarskemu kolegu

Navdihnil: Živković.

Spesnil: Jevtić.

Skomponiral: Stojadinović.

Včrāj si bil,
zdaj nisi več,
tvoja vlada zdaj,
preč je preč.
Zdaj si kolega
nam vsem enak,
včrāj minister,
danes prostak.
Včrāj si zmagal,
danes si pal
na trdo zemljo
iz sončnih višav.

ZASPANA DUŠA

— Ta je pa gotovo z zapadne fronte,
ko spi tako trdno, da ga ni mo-
goče zbuditi.

Pogovor o zamrzli pokrajini

— Da, da, prijatelj, vse se bo sčasom odtaajalo!
 — Vse, prav vse, razen kreditov!

Pomladanske novosti

za moške obleke in površnike
 nudi trdka

FRANJO MAJER

Maribor, Glavni trg šte. 9

*Repa, korenje,
 laž in poštenje,
 premog, praseta,
 drva, kaseta,
 maslo in žito,
 nafta, korito,
 železo, bencin,
 gospod in fakir —
 vse je meneštra,
 vrug nas že kleštra,
 za mir se izjavlja,
 in pekel pripravlja.*

RESNIČNA ZGODBICA IZ HRVAŠKE

Ni še dolgo tega, kar je društvo »Seljačko kolo« v nekem hrv. mestu igralo neko Cankarjevo igro, dramatiziranega »Hlapca Jerneja«. Našli so se ugledni gospodje, ki so se nad tem zgražali; posebno se je neki jurist ponovno zelo neugodno izražal o »Seljačkem kolu«, češ, da širi prevratne ideje z motivacijo: »Evo, sad su opet davali igru ovoga Rusa — ovoga Cankara.« Nato je spesnil neki član »Seljačkega kola« sledeči epigram:

*»Jedan gradski povjerenik
 svršio je jus,
 pa još uvijek ipak misli
 da je Cankar — Rus.*

IZ ŠOLE

V tržki šoli so prišli do črke »s« in učitelj sprašuje učence, kdo ve kak samostalni s... »s«. Vsak je vedel kakega, samo gostilničarjevemu Pepčku ne pride noben na misel. Zato mu hoče učitelj pomagati in ga vpraša: »No, kako se pravi tistemu, ki gre toliko vina vanj?«

»Aha, že vem!« odgovori Pepček resno in zavestno, »to so gospod svetnik!«

SKANDINAVIJA

Njena nevtralnost
 na nitki visi,
 stiska in sila
 jo v vojno tišči.

Sever kulturni
 je ves razmajan,
 nekda bil tak je
 samo še Balkan.

Zdaj pa tu angel
 miru prhutá,
 vojne dobrote
 naj sever ima!

ZADNJI ČAS

Gospa profesorjeva: »Danes je petindvajset let, odkar sva se zaročila.«

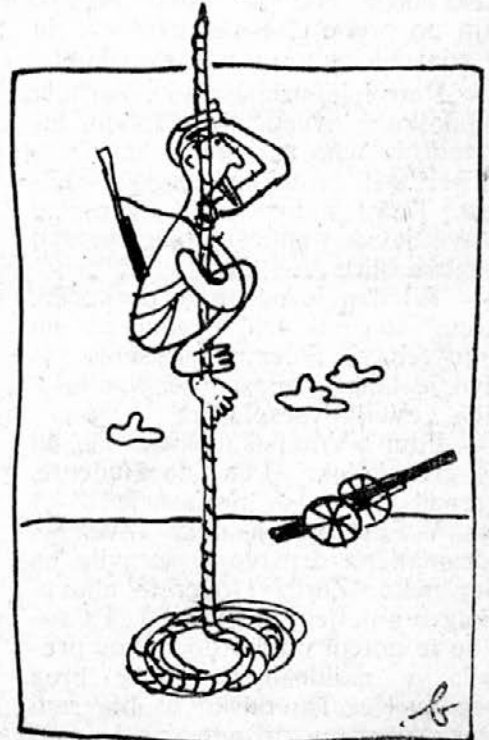
Gospod profesor: »Moj Bog, zakaj me pa na to prej nisi opozorila. Je pač zadnji čas, da se enkrat poročiva.«

INDIJSKI FAKIR NA FRONTI

1.

2.

— Pred premestitvijo ni dandanes nihče varen. Letos so premestili po službeni potrebi celo svetnika — Matijo, tistega, ki led razbija. Slovenci so ga obhajali, kot se spodobi kremenitim konservativcem, 24. februarja, kar jih pa ni oviralo, da ga niso obhajali tudi na njegov letošnji god, to je 25. februarja. Ker pa gre v tretje rado in mora biti ponedeljek po predpisih itak »plav«, se je razširilo to godovanje še tudi na 26. februar. O srečni Matijčki!

— Tudi drugače je Matija držal besedo: zjutraj je našel led in ga potem ves dan razbijal. Zvečer, ko ga ni več bilo, pa je naredil novega. Res značaj, kdor tako drži besedo! To dokazuje, da so dandanes edini značaji še — svetniki... Sicer pa jih drugače ne bi sprejeli med svetnike.

— Radi mehiškega petroleja, ki je prišel na trg, a je mnogo slabši od poljskega in rumunskega, je pri nas prava pravcata revolucija. Prav nič čudno: kdo pa je že kdaj videl kako mehiško zadevščino, ki ni rodila — revolucije?

— »Meningitis« straši poslednji čas staro in mlado. Bolezen, ki ima po glavobolu in nahodu za posledico najmanj bejavost, če že ne smrti. Marsikdo, ki je poslednji čas bolehal za glavobolom in nahodom hvali na tihem boga, da je samo bebast. Kajti po predpisih »meningitide«, bi bil zdaj že lahko — nad zvezdami...

— Petroleja primanjkuje, karbida primanjkuje, zvezde se skrivajo, luna tudi. Iz tega razloga na mariborski periferiji že težko čakajo — poltja. Tedaj bodo vsaj — kresnice razsvetljevale tamošnje egiptovsko temačne ulice...

— Teletina je ogromno poskočila. Teleta so zdaj lahko ponosna na svojo veljavo. Sicer pa: na svojo veljavo je lahko ponosno res samo — tele... Velja vesplošno.

— Film »Vražji študentje« je bil kot grenak lek. »Lek« za študente, »grenak« pa za — profesorje...

— V Studencih je neka »Zvezda« (»dramatično društvo«) spravila na oder neko »Zoro« (»opereto ali veseloigro s petjem in godbo«). Ta zora se je potem v teku dogodkov prelevila v najidealnejši mrak brez zvezde. Ker umetniško osebje radi hripavosti ni moglo peti, pa je zato

v zameno — žvižgalo. Namreč — občinstvo...

— Haceta vidijo ljudje vsak dan na nemški meji, na italijanski meji, na Dolenjskem in v sami Ljubljani. Škoda, da samo na sliki v časopisju.

Linijo moderno dama bo dobila,
če ji roka vešča plašč bo prikrojila.
Vedite, da se ji prav zelo izplača,
če zaupa dama v damskega krojača!

IGNACIJ TOPLAK

MARIBOR, OROŽNOVA ULICA 10

POT V POČEHOVO

Miha se je odpravil krast k vaškemu bogatašu. Ker so bila vrata zapahnjena, je napravil luknjo v zid. Porinil je glavo skozi in se silno prestrašil: vsa družina je bila zbrana pri večerji. Prestrašil se je Miha, še bolj so se pa prestrašili domačini.

»Kaj hočeš?« se je zadrl gospodar nad njim, da ga prestraši.

»Kje gre, prosim ponižno, pot v Počehovo?« je vprašal Miha vljudno.

NESPORAZUM

Gospa: Kje je moja copata?

Služkinja: Milostivi gospod je že odšel v službo.

On: »Tvoje ime je neizbrisno napisano v mojem srcu.«

Ona: »Še ljubše pa bi mi bilo, če bi bilo napisano v župnijskem uradu v knjigi porok!«

ČASI SE IZPREMINJAJO

Oče: »Zakaj si ne znaš pomagati? Ko sem bil jaz tvojih let, sem delal v špeceriji za 80 dinarjev na mesec in čez pet let je bila špecerija moja!«

Sinko: »Že mogoče; današnji časi so pa prinesli različne izpremembe, tako na primer: kontrolne blagajne.«

TAŠČA

Zena: »Povej, Nace, kaj bi rad za rojstni dan?«

Mož: »Okostnjak tvoje mame.«

FIZIKA

»Kaj se zgodi s sončnim žarkom, če pade na vodno gladino?«

»Zacvrči in ugasne!«

URADNA TAJNOST

»Gospod ravnatelj, kako pa je pravzaprav v vaši tovarni ogenj nastal?«

»Tega vam pa žal ne morem pojasniti!«

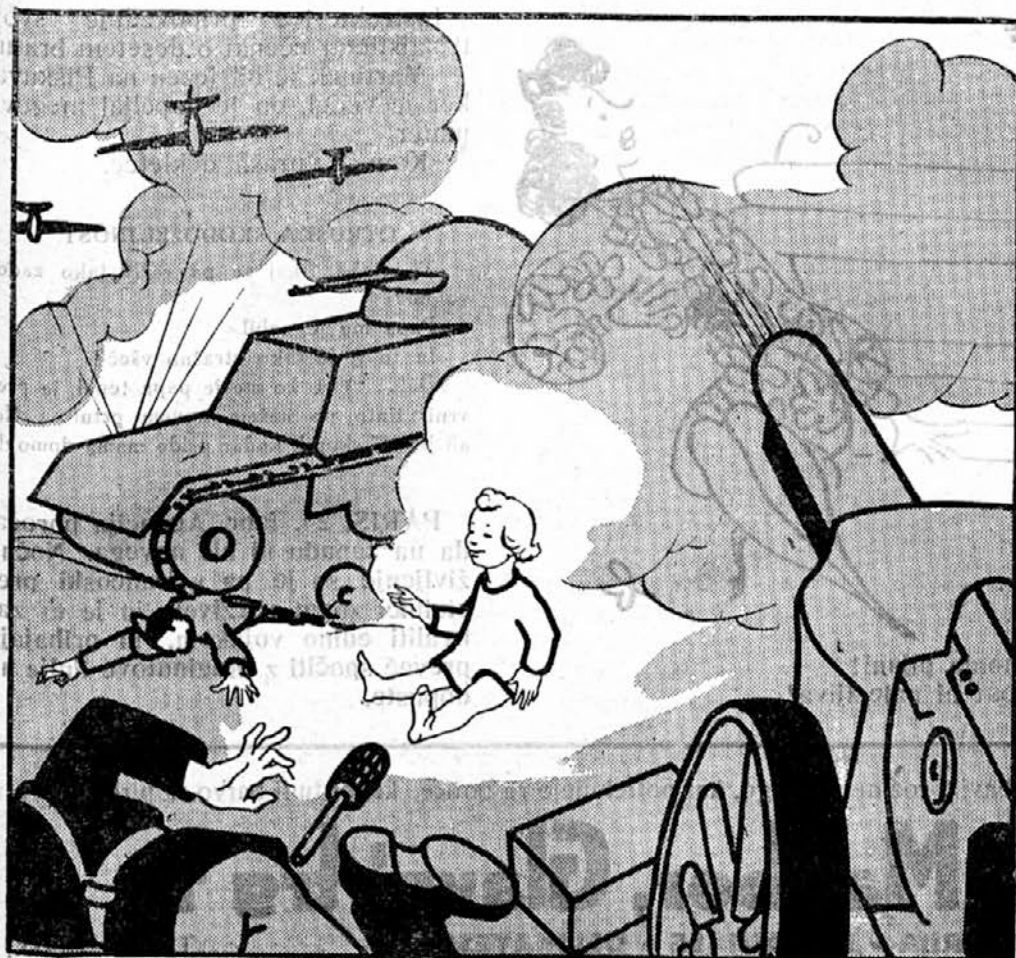
»O, saj razumem, uradna tajnost!«

Blažena nevtralna dežela,

kjer se cedi mleko po cestah! Za to blaženost je pa potrebno, da se zaleti v mlekarski voziček poštna vprega, kar se je pred kratkim v Mariboru res zgodilo.

Kako si Janezek predstavlja idealnega nevtralc

Z Z Z

To bo kratica novega obrtniškega združenja. Kratica pa bo pomenila: Zveza Združenih Združenj. Zdaj se vrši proces razdruževanja združenj in ko bo to razdruževanje končano, se bo pričelo združevanje združenj v Z. Z. Z.

HACE

je razpisal na svojo glavo literarno nagrado. Rad bi bil ovekovečen kakor Dimež in Rokovnjači. Kdor bi ga obdelal, bi ne tvegala drugega kakor življenje. Ohranil bi pa našo literarno tradicijo in bi mu ne mogli očitati, da nagrade ni zaslužil. Literati, na plan!

PRIJATELJI MED SEBOJ

(»Jutru« in »Večerniku« v album)
Celo med brati pride včasih do prepira.

Kaj med prijatelji prišlo bi ne do kakšnega špetira?

Dva si skačeta že dolgo pridno v lasé,
tretjemu se dajeta hvaležno v zobé.

VDOVIN SAMOGOVOR

»Zakaj nosim pravzaprav samo podnevi črno? Ponoči vendar najbolj žalujem za Matevžem!«

Vojna poročila

Nemško:

Deset letal smo sestrellili, pet ladij spet smo potopili, sovragov tisoč smo ujeli, sijajne še uspehe imeli.

Francosko:

Pet Messerschmittov smo poslali po gobe. Dalje smo zmagali na celi črti. Ni več dvoma: sovražnik pride do poloma.

Angleško:

Po Nemčiji smo raztrosili letake. Ti bodo ubili razen blokade še sovraga, gotovo je že naša zmaga.

Rusko:

Sijajna naša je morala, bo kmalu Fincu smrt zadala, je zmaga že rdeče zemlje, hudič zato zdaj Finca jemlje.

Finsko:

Dodobra svoj teren poznamo, zato ga Rusu nič ne damo, s smučmi po širni ruski ploskvi, gremo in kmalu bomo v Moskvi.

To poročila mnogobrojna

so: optimizem, vendar vojna.

Ko vsak samo še z m a g e ž a n i e, kdo bo izgubil, je vprašanje...

Potrpežljivost

1.

»Gospod stražnik, v kavarni sem še dolžan eno črno, saj dovolite, da poravnam ta dolg.«

»Pa le hitro pridite, jaz vas tukaj počakam.«

2.

Kavarna ima poleg glavnih tudi stranska vrata

3.

in tako se zgodi, da čakaš nekoga zaman dolga leta.

PRI ZDRAVNIKU

»Tako, gospodična, zdaj sem temeljito preiskal vaše srce. Rečem vam, jaz bi bil srečen, ako bi ga imel.«

»O, gospod doktor, samo dote nimam!«

Se ni bati!

- Spravite se proč, vi ste popoluoma pijani!
— Oprostite gospodična, saj pijanost ni nalezljiva!

RESNIČNA POVESTICA IZ
MARIBORA

Instruktorica pripoveduje svoji trinajstletni učenki o desetem bratu:
»Martinek je bil jezen na Piškava, ker je vedel, da je zapeljal njegovo mater.«

»Kam?« vpraša dekletce.

OTROŠKA ŠKODOŽELJNOST.

»Ti, Anka, kaj se pa režiš tako zadovoljno?«

»Papa me je nabil.«

»In to ti je tako strašno všeč?«

»Da!... Veš, ko me je papa tepel, je prevrnil tinto po našem novem prtu!... No, ali jih bo skupil, kadar pride mama domov!«

PARIS, 24. febr. Agencija poroča, da na zapadu ni nič novega. Nočno življenje se je pa v francoski prestolnici zopet razživel in je to zahvaliti edino vojakom, ki prihajajo preveč spočiti z Maginotove linije na dopuste.

Za Veliko noč si bodo gospodinje nabavile rozine in drugo, kar potrebujejo za potice, kakor tudi barvo za pirhe le pri

Ivan Lah - Maribor, Glavni trg 10

Telefon 25-03

SPECERIJA - KOLONIALE - DELIKATESE

Telefon 25-03

D. Golija:

Maček Mihe Mačka

Miha Maček je sedel pri stalni mizi svoje stalne gostilne. Pred njim je stal še nedotaknjen in res deviški — četrt vina. Da je stal četrt vina nedotaknjen in res deviški pred Miho Mačkom in to že več ko pol ure, se še ni bilo nikoli zgodilo. Ta četrt je torej na ta način glasno in zgovorno pričal, da z Miho Mačkom nekaj ni v redu. In zares: nekaj ni bilo z njim v redu. In sicer sinoči. In tisto nekaj ga je danes dušilo, obdajalo s skelečo živčnostjo in negotovostjo, ki mu je jemala misli, voljo, tek in žejo... Miha Maček si je z desnico podpiral glavo, z levico pa brado in upiral svoje duhovne oči v grozovito črnino, v neprodno temo. Ta črnina, oziroma tema je nastala pri njem po sinočnjem odhodu iz svoje stalne gostilne.

Do policijske ure mu je bilo vse jasno. Do tega trenutka je vedel vse in se še danes zaveda vsega: da je sedel s preglednikom Kosom — z njim je popil poldrug liter štajerca, da je potem odšel Kos in prisedel upokojeni paznik Janežič — z njim je popil poldrug liter dalmatinske črnine, da je nato odšel Janežič in prisedel poštar Mrak — z njim je popil štiri vrčke piva, da je četrt ure pred dvanajsto odšel Mrak in prisedel učitelj Prah — z njim je popil liter cvička in osem slivovk. Vsega tega se je Maček zavedal dobro, natančno, kot bi

se bilo zgodilo danes. Čim pa je prestopil prag gostilne po dvanajsti uri, se je bilo zgodilo z njim, kot bi ga bil kdo s kolom lopnil po glavi: tema, tema in spet tema... Zavedel se je šele danes dopoldne okrog pol enajste ure, ko se je bil zbudil doma v svoji postelji in je z brnečo glavo in trepetajočim telesom začutil svojega soimenjaka — mačka...

To časovno razdobje med sinočnjo polnočjo in današnjo pol enajsto uro je bilo zdaj vir Mačkovega krčevitega premišljevanja in nedotaknjenosti vina, ki je stalo pred njim vse deviško. Potožil je že bil gostilničarju svoje gorje in se skliceval na Kosa, Janežiča, Mraka in Prah, da se jih vseh čisto trezno spominja. Vedno bolj krčevito se ga je prijemala negotovost, črne slutnje so mu razjedale mačkasto dušo in glasno, vedno glasneje je zatrjeval gostilničarju in vsakomur, ki ga je hotel poslušati: »Nič ne vem, kod sem hodil, nič ne vem, kaj sem govoril, nič ne vem, kaj sem počenjal. O groza grozovita gromozanska!«

Po približnem enournem temeljitem zatrevanju tega dejstva, ko je bil četrt vina pred njim proti navadi in vsem Mačkovim predpisom še vedno nedotaknjen in ves deviški, je prisedel k njemu popolnoma neznan neznanec. Pomežiknil je Mačku in se porogljivo nasmihal, ko je pograbil njegov četrt vina, ga na dušek izpil in prijazno dodal s hripavim glasom: »Za pol litra boš

dal, prijateljček, ko sem te sinoči, oziroma davi rešil take nesreče!« Maček je kar omahnil na svojem stolu: »Nesreče? Kaj pa je bilo?« Neznanec mu je pripovedoval: »Nič. Samo doktorja Borštnika bi bili kmalu nabili. Da waš jaz nisem zadržal na tej strani ceste, bi bili zdirljali na ono stran k njemu in po njem bi bilo!« Maček se je zgrozil: »Kaj, Borštnika sem hotel? Svojega šefa? Danes bi bil ob službo! O, prekleti alkohol! Halo, gostilma, dajte temu gospodu liter vina!« Prinesli so Mačku liter vina in sta ga družno z njegovim rešiteljem izpila. Nato ga je rešitelj za protiuslugo napumpal še za pet kovačev, se vljudno zahvalil in odšel...

Maček se je oddahnil: »To je torej bilo! Hvala bogu, zdaj je vsaj urejeno!«

Hotel se je že pomirjen odpraviti, kar se mu je prismejljala ženska k mizi. Nič ni rekla, samo prisedla je, ga nekaj časa ogledovala, nato pa zinila: »A, danes pa me ne poznaš? Dobro, da sem še tako dobrega srca, sicer bi pri priči izvedela tvoja žena, kako ste me davi napadli! Gospod, to je bilo posilstvo!« Mačku so stopile potne srage na čelo, beseda mu je v grozni slutnji zamrla, namesto njega pa je nadaljevala neznanka s pomenljivim prizvokom: »Saj veste, roka roko umiva, nekaj boste vi dali, nekaj bom jaz pozabila, pa sva bot!« Maček je segel v denarnico: »Sto din zadostuje? Veste, suhi sem, pa oprostite-

Pomlad prihaja

— Škoda, da bo zima kmalu minila. V tej kapici se počutim kar za par let mlajšo.

Izpod Karavank

Občani se radujejo. Letaki kulturnega društva jih vabijo na veselo igro, takorekoč na burko. Kdor hoče videti burko, mora v dom, ki ga vodi voditelj kulturnega društva. Njemu, kulturnemu in plemenitemu voditelju, se pa zdi burka premalo plemenita in preveč nemoralna. Morda burko poznate? Tako na uho vam povemo: »Trije vaški svetniki«.

Občani pasejo oči na vabljenih letakih in sklenejo, da za burko puste vse pustne plese na miru. Plemeniti voditelj kulture pa grdo gleda lepake in kliče na pomoč pomočnike, ki bi burko pregnali. Za to pomoč pa ni pravega vzroka ali takozvanega »oslonca«.

Ura je osem. Dvorana je nabito polna. Vsi vaški svetniki so našmin-kani. Ura je pol devetih, svetnikov pa še vedno ni na spregled. Na odru šumi, potem ropota, zavesa se pa še vedno ne razgrne. Ura je pol de-

setih, občinstvo je pa že naravnost vročično od pričakovanja. Zavesa se zgane. Prikaže se napovedovalec in oznani, da plemeniti kulturni voditelj ne dovoli nemoralne burke na moralni oder. Važne žice električnega voda so prerežane.

Občani strme. Tako željno pričakovano veselje je padlo v vodo. Ogoljufani so za lep večer. Hrup, žvižgi, ropot, jeza, pustni rompom-pom...

— Denar nazaj!

— V filmih pa lahko kaj takega kažete!

— Kje je morala?!

Občani se raztepejo po oštarijah in pijejo ter plešejo na jezo...

Morali je pa zadoščeno.

In kulturi...

»Zakaj ste pa svojo ženo pustili doma, ko ste se v Ameriko izselili?«

»Zato, da se mi ne bi po domu tožilo.«

Rum, Brandy (konjak), pristna slivovka, brlnjevec, droženka, vse vrste likerjev in sadnih sekov tudi specialitete trdke GRENČAK (želodčna grenčica) in VERMOUTH vno dobite pri tvrdki

JAKOB PERHAVEC, MARIBOR

Izdelovanje likerjev, desertnih vin, sirupov in žganjarna

Na drobno!

Gospoška ulica števil. 9 - Telefon števil. 25:80

Na debelo!

te! Ženska je pospravila sto dinarjev in odšla brez pozdrava.

Maček je pograbil klobuk in hotel zdirjati iz gostilne, pa mu je prestregel pot orjaški možakar. Zaupno ga je prijel pod pazduho, da je Maček kar vase zlezal, in ga popeljal nazaj do mize. Mačka so bile samo še oči. Z nepopisno grozo so mu šolsčale v neznanega orjaka. Ta je krmežljavo opazoval Mačka, kot kazniški ravnatelj mladoletnega jetnika: »Gospod, saj veste, sinoči...!« Ni utegnil končati, kajti Maček je zbesnel: »Kaj sinoči, kaj?!« Orjak se ni nič zmenil za Mačkovo besnost. Mirno je nadaljeval: »Boga zahvalite, da ni bilo nikogar na cesti razen mene. Govorili, ne, zmerjali ste proti obstoječemu redu, proti vladi, proti državi. Danes bi že bili v kaznilnici za najmanj dvajset let, da ni bilo na cesti samo mene. Če hočete, živ krst ne bo o tem izvedel ničesar. Kakšno malenkost boste odrinili!« Maček je občutil, ko da ga pečejo na raznju, zgrabil se je za glavo in zastokal: »Prekleti alkohol, uboga žena, ubogi otroci!« Nato je izročil poslednjih dvesto dinarjev orjaku. Orjak se je poslovil, Maček pa je omahnil na mizo in si pulil lase...

Nekdo ga je potrepljal po rami. Maček se je prestrašil, a zaman — bil je učitelj Prah, ki ga je nagovoril: »No, si se pre-spal? Se mi nič ne zahvališ, da sem te sinoči spravil vse od gostilne do postelje?«

Maček se je zazijal vanj, kot v kakšnega duha: »Ti si bil vso pot z menoj?« Prah: »Da!« »Sem hotel napasti svojega šefa?« Prah: »Ne!« »Sem hotel posiliti kakšno žensko?« Prah: »Ne!« »Sem zabavljal proti državi?« Prah: »Ne!«

Maček je bil ves omotičen, nato pa je nahrulil Prah: »Vse to pa bom vnaprej počenjal! Je že plačano!« In je odšel brez pozdrava...

Drago Rosina

MARIBOR - Vetrinjska 6

Zaloga galanterije, drobnarij, parfumerije, pletenin, papirja itd.

TOLAŽBA

»Pomislite, gospod profesor, nadsvetnica mi je rekla: gos neumna!«

»Nič si ne storite iz tega, gospodična, gosi so vse neumne.«

LOČITEV

— Oh, kaj bo! Ločitev, to boli!
— Pomiri se, Ema, na vse se je treba privaditi.

GLADOVNA STAVKA

A.: »Kaj si pa danes tako čemeren?«

B.: »Zastran obleke, ki je nočem ženi kupiti, je pri nas gladovna stavka.«

A.: »Kaj? Zaradi tega cela družina noče jesti?«

B.: »O, pa še rada — samo žena toče kuhati!«

MODERNO DARILO

Snubec: »Mesto šopka, moja draga, sem Ti prinesel škrnicel premoga, ki Ti bo bolj koristil kot rože.«

Tudi zasluge

Nek naš list je priobčil dopis v počast življenjske obletnice bivšega župana nekega mesta na Gorenjskem. Naštevajoč zasluge izza časov nekdanjega županovanja, nadaljuje v stremljenju, da bi jih čim več naštel, nekako tako-le, če se pravilno čita: »...tudi šole, ki jo morajo zaradi mrza sedaj zapirati, ni on postavil, marveč je ta šola greh sedanjega režima. Niti ni on postavil novega lesenega mostu, ampak tekom 15-tih let sploh nobenega na tistem mestu. Niti ni kdo pod njegovim režimom izmetaval denarja za kaka kopališča in pokopališča.«

POBOŽNA ŽELJA

Lastnica neke male cvetličarne je šla na pokopališče po opravih. Zaprla je svojo trgovino in na vrata napisala:

»Sem na pokopališču.«

Ko pa se je vrnila, je videla, da je nekdo spodaj napisal:

»Počivaj v miru!«

OTROŠKA

»Slavko, Noetu je moralo biti pa strašno dolgčas v barki!«

»Saj je lahko ribe loviti!«

»Že, pa ne dolgo!«

»Kako to, da ne?«

»Zato, ker je imel samo dva črva!«

V ORDINACIJI

— Postiti se morate, gospa, postiti!

— Bom, gospod doktor, po vašem receptu!

Halo! Halo!

Velika odprodaja ostankov!
Krojaške potrebščine!

Kupujte, dokler še imamo veliko zalogo angleškega in češkega blaga, po znano nizkih in še starih cenah, za damske in moške obleke, plašče, kostume, hubertuse, oficirske, financerske in železničarske uniforme itd. **samo v**

Češkem magazinu v Mariboru (pri glavni policiji)

Jezik, njegov pomen in fplif

2. marca 1940. Šolska naloga. Danilo Goflja

Skoro vsako bitje ima f svojih ustih, gobcu ali žrelu nekšni košček mesa, z katerim proizvaja nekšne zvoke, z katerimi daje svoje notranje počutke drugim bitjem na svitlo. Tisti košček mesa se imenuje s znanstveno besedo: jezik. Imamo razne jezike: oslovske, sračje, bikove, kačje in fčasih tudi človeške. Ti so fčasih hujši od kačjih. Po obliki delimo jezike f špičaste, okrogle, tumpaste, preklane in prirašene. Jezike, po barvi pa f angelske (te imajo ženske, kadar je kdo Vanje zaljubljen), f hudičeve (te imajo ženske, kadar kdo vanje ni več zaljubljen), bele, vijoličaste, čiste in umazane jezike. Ločujemo jezike tudi po vonju, rešpektivno: po duhu in tako dobimo duhovite in neduhovite jezike. Duhoviti so jako zelo redki kot kakšni Mamutovi zobje ali krapinski Pračloveki. Na nevjorški Svetovni razstavi so jih vse stlačili skupno na eni meseni kup, pa ni bilo dosti mesa niti za dva zrezka. Je tudi sicer še več duhovitih jezikov pri človečanstvu f zalogi, toda ti so duhoviti zgolj recimo na Novo leto zjutraj, ali pa na Pepelnično sredo ali pa po kakšni drugi Alkoholijadi. Ti niso potemtakšnem podedovali svojega Duha ne po kakšni materi ali po kakšnem Udrženju morebitnih očetov, temveč po vinu, zga-

nju, šampusu, likerju ali po kakšni drugi Svinjariji... Drugega duha pa si tudi človeki dandanes, tudi če bi ga posedovali, ne moremo spogati, ker je pljuvati po tleh in duha imeti strogo prepovedano... Neduhovitih jezikov pa imamo na Pretek in če bi vojna trajala do Sodnjega dneva in Nebeške trobente, ta artikel ne bi pošel in se nam ni treba bati, da bi te Sorte jezike dobivali, kot kakšni bencin — na karte, nasprotno — lahko bi dobavljali cele vlake vojnim Silam za konzerve.

Pomen jezika in njegovi fplif pa je tudi jako zelo odločilnega fprašanja pri izbihi poklica. Tako na primer ne more človek brez špičastega jezika iti recimo: za Advokatarja. Kajti brez špičastega jezika ne more fpičiti gospoda državnega Pravnika in ga tako zagovoriti, da bo mislil, da je bil blagopokojni gospod Čaruga častni Predsednik društva za povzdigo Morale.

Ali pa na Primer prirašen Jezik: Kdor ga ima, blagor mu, on je dober za marsikakšni poklic. Taki človeki so najbolj priljubljeni in obražani, ker nikomur nič ne ugovarjajo in Sočloveki zato lahko potem brez ugovora ugajajo svoje lopofščine...

So pa tudi bitja brez jezika. Na primer Riba, sulc ali kaj podobnega. Takih sulcev je tudi med Človeki vse polno. Jezika nimajo nič, dihaajo pa skozi škрге, ker skozi

Pluča radi v vlezaslužnem delovanju za narod pridobljene maščobnosti ne morejo. Ti živijo f kakšnem društvu, ali f kakšnem zasedanju, skratka pofosod, kjer je treba govoriti za dobrobit človekof... Zakaj imajo taki človeki vseeno tisto meseno tvarino f ustih, ni poznano. Mar bi jo rajši poslali kot vzorec brez Vrednosti čez mejo.

Pomen in fplif jezika pa je mimogrede in fčasih tudi f tem, da služi kot govorilno sredstvo, z katerim sočloveku obelodaniš svoje Misli, f kolikor so to pač misli. F tem prafcu imamo več jezikov ko narodov. Samo Slovenci imamo nešteto jezikov, tako da se med saboj večkrat niti ne razumemo. Recimo eni del našega milega naroda govori takole! »Orka malora, ma oštija, ne stojte me ofendirat, pei, kaj česte, da bom bil vaš morilec?« Drugi del pa daje svoje Simpatije do Sočloveka takole na svitlo: »Ferdamana glista, te bom tolk uliu, da boš buča u facinetelne dam nesu!«

Imamo tudi druge jezike: kitajski, španski, zamorski in volapik. Tega je slišati ogrómnio zlasti f Mariboru. Volapik pa se imenuje zato, ker kadar kakega vola kaj fpiči, takole zamuka: »Tou troutl, tou kšerter, bajst ber i pin? I pin tizer, der bos hot in der tovarna ti gonce orbajt čez!«

S tem končujem pričujočo Nalogo in si pravim: »sultan, kuš!«

Iz Kranja

DOBRODOŠLICA

Pozdravljen najlepše, predragi nam Šorli,
v okrilje sprejemajo mestni Te orli!
Tako nam napiši o Kranju roman,
če hočeš res biti svetovno priznan!

CESAR FRANC JOŽEF

Čudovit je v zadnjem času naval
tujcev v Kranj. Vse je prepolno: ho-
teli, kavarne, gostilne. Vlaki imajo
zamude, most se ziblje od prevelike
teže. Najhujše je pa pred občinskim
uradom. Zakaj? Ravnatelj muzej, zgo-
dovinarji in umetniki sprašujejo
za kranjske umetnine. Ne dajmo, da
bi kdorkoli osiromašil naše mesto
za dragocene slike! Tudi ne za drag
denar! Stvar je namreč ta, da vsi ti
tujci nosijo s seboj »Morgeblatt« z
dne 18. februarja in se zanimajo za
tale oglas:

ZWEI GROSSE PORTRÄTS des Kaisers
Franz Josef und Maria Isabella (von Ham-
pel, 1883), mit Rahmen, vorzüglich aufbe-
wahrt, zu verkaufen. Auskünfte und Be-
sichtigung beim Gemeindegemeinsekretär Anton
Engelmann, Kranj. Rn 10-4

**ZU KAUFEN
GESUCHT**

BRILLANT

FEBRUAR

je bil za Kranj mesec jubilejev. Ga-
silcev smo se že spomnili in samo
želimo, da bi še naprej gasili — po-
žare in žejo. Čestitljiv jubilej čestit-
ljivega gospoda ni šaljiv, nekaj do-
mačih jubilejev ne kaže obešati na
veliki zvon, najlepši jubilej — se-
demletni Gorenjec je slavil 40-letni-
co — bi pa zdaj, ko je jubilejna sve-
čanost pri kraju in ne bo nihče na
škodi, takole zapečatili:

Komaj rešen je plenec,
že tja med možake škili,
star, pa moder bil bi rad
in se k jubilarom sili.
Oče bil je liberal,
— torej druge baže, —
a očetov krstni list
zdaj za svojega ga kaže.

Nekaj jeseniških

Živo vremensko hišico so odkrili
otroci, ki so gledali igro »Jureš in
Jureška«. Postajali so pred Jureše-
vo hišo in ko se je pojavil Jureš, so
vpili: »Lepo vreme bo!«. Ko je pa
prišla žena na prag, so kričali: »Ju-
reška je zunaj, deževalo bo!«. Mož
se je pozanimal za ozadje tolike po-
zornosti in je odkril, kje so igro
igrali, pa je tekkel v upravo dnevnika
nasproti gasilskega doma in dnevnika
odpovedal: Slabo vreme!

»Tov. Vestnik« je raztegnil evrop-
ska vojskovanja na Gorenjsko in je
napovedal vojno — malodušju! Ko-
vinarje zanima, kako se bo imeno-
vala najnovejša linija: Nootova, Pe-
trovčičeva, Klinarjeva ali Kuharje-
va? Vojskovanje bo povsem moder-
no, ker je novinar Matija ravno na
svojega godu dan odkril, da so Je-
senice — magnetične.

Po premog in mešano robo sta se
napotila Vencelj in Nace v toplejše
kraje. Da jima ne bo treba krpiti
hlač, se je pridružil njuni zgodnji
ekskurziji še krojač France.

DOBRI PETER

Če bi Petra ne imeli,
kaj počeli bi sami?
Torte sladke mož nam peče,
govore nam rad drži.
Na ljubljanske gre posvete,
na pijance tam rohnji,
zoper temne elemente
tudi Peter se jezi,
torte pa za vse napeče,
ker vsi radi smo sladki.

Gorenjci smo včasih pili bratov-
ščnino in zmagovali s koli, zdaj pa
Bratstvo vsepovsod zmaguje s
smučmi.

NAČELNIK

Dan in noč je v samostanu
molčal, molil svoje dni,
zdaj pa v sokolski dvorani
poveljuje: en, dva, tri...

NI MOGOČE

Orožnik: »Kdo ste vi? Legitimirajte se!«
Potepuh: »Ne morem, gospod orožnik,
potujem inkognito!«

TA JE RESNIČNA!

Mož: »Ali še nisi oblečena?«
Žena: »Da me moraš neprestano vpra-
ševati! Že eno uro ti trobim, da bom v eni
minuti gotova.«

Novo mesto

NAJNOVEJŠE SKRBI

Kje bom dekleta troštal,
če kostanj bo podrt?
Kje se bom ženi skrival,
če bo zazidan vrt?
Kaj Plečnik nam poreče,
če se zgodilo bo,
da zazidali travo
občinsko bodo vso?

Monogram

V družbi, ki je bila zbrana pri go-
spodu Krtačniku na čaju, je nanesel
pogovor na monograme.

»Monogram?« je dejal znani
športnik Viček. »Nepotrebna in celo
škodljiva stvar.«

Vsa družba mu je pričela ugovar-
jati, gospod Krtačnik pa je celo trdil,
da eleganten človek ne more biti
brez monograma na vsakem pred-
metu.

»To je sicer stvar okusa, toda jaz
sem odločno proti monogramom,«
je nadaljeval gospod Viček.

»Toda zakaj?« ga je začudeno
vprašala vsa družba.

»Zato, ker je monogram nevarna
reč. Da, nevarna. Vidite, danes se
mi je zgodila neprijetnost, da sem
pozabil zlat vžigalnik pri svoji pri-
jateljici.«

Vsa družba je napela ušesa.

»Morda ga bo pravočasno opazi-
la in spravila na varno. Ko bi bil na
vžigalniku vrezan moj monogram,
bi se vsa stvar tragično končala.
Tako sem pa lahko sedaj popolnoma
miren...«

V družbi je zavladala tišina. Vsak
od prisotnih je razmišljal, ali ni
morda vžigalnik v njegovem stano-
vanju.

Tedaj je vstopil v sobo nov gost,
zdravnik dr. Komar. Veselo je po-
zdravil družbo, se zleknil v naslo-
njač in potegnil iz žepa cigaro. Nje-
gov sosed mu je ponudil svoj vži-
galnik, toda gospod Komar je za-
mahnil z roko in rekel:

»Danes si bom sam prižgal. Pra-
vim vam, gospoda, da me moja žena
zadnji čas kar obsipava z darovi.
Ko sem prišel nocoj domov, sem na-
šel na svoji nočni omarici tole stvar-
co. Žena mi je pripravila to prese-
nečenje in me prosila, da sprejem
ta zlati vžigalnik kot majhen dokaz
njene ljubezni...«

Komar se je blaženo nasmehnil in
si prižgal cigaro z dragocenim vži-
galnikom.

HINAVEC

Mož: »Kaj? Zato ker sem te hotel po-
lubiti, mi daš klofuto?«

Žena: »Hinavec! Ti si me imel v temi
za hišno!«

Profesorsko-lovska balada

ali pesem o življenju in smrti strastnega lovca in st-ogega profesorja

Vsak v sebi ima hudiča — to vemo
mi že vsi,
ki nas samo le gnjavi in nas okrog
podi.

A eden izmed vragov — tu mislim,
»lovska strast« —
po mojem skromnem mnenju, je
srčkaná pošast.

Če vrag te enkrat zgrabi, ne da ti
več miru,
te budnega preganja in te preganja
v snu.

Nerodno je, ker človek pač v sebi
vraga ima,
še bolj pa je nerodno, če mučita ga
dva.

A naš pregovor pravi, kjer tepeta se
dva,

nobeden nič ne opravi, dobiček
tretji ima.

Tako je strog profesor na jago nek-
daj šel...
c njega lepi smrt bi jaz vam rad
zapel.

Juhejsa juhe!
Konec šole je!
Študentje gredo pit,
profesor gre loviti!
Juhejsa juhe!
Veselo je vse! ...

Medtem ko pri študentih je bakanal
kipel,
veselo je profesor na jago naš hitel.
Tja gori nad stečino odpravi se
čepet —
tam bajno in lepo je poslušat' smrek
šepet.

Šumijo stare smreke, šumljajo
bukve vmes...
Saj to je glasba lepa — za sam
vilinji ples.

Profesor pa idile vse te ni videl nič,

vsepreveč ga v oblasti je lovski imel
hudič.

»Tu semkaj, vem, se hodi srnjaček
star rad past,
a pride mi tak tiho, kot da bi hodil
krast.

Tu s tehle skal visokih ga bom na
muho vzel,
tu s tehle skal visokih mu rekvijem
zapel!«

Srnjaka od nikoder in od nikoder ni,
trudnemu že lovcu skup lezejo oči.
In preden se naš lovec tega je prav
zavel,
že sladek, oh presladek je njega sen
objel.

Ker zjutraj staro babo na poti
srečal je,
kaj kmalu težke sanje prestrašno ga
more.

»Kaj giblje se pod drevjem? Gotovo
je srnjak!«

Ne, ni bil to srnjaček, to bil je le —
dijak.

»Kaj pa, falot, po gozdu te nosi tod
hudič?

Pa saj ni sam! Prav vidim? Saj
poleg je deklič.

Ich werde dir schon zeigen,« profe-
sor se jezi.

»Poglej ga pobalina — in zdaj še pob
kadi!

Kako presladko, čuješ, dekletu
šepeta,

a v šoli mi pa niti še spregati ne zna.
No, dečko, pridi bliže, da te ne bom
zgrešil,

ko vaju imel bom v rokah, bom vaju
oba zdrobil!«

A nekaj pa mu pravi: »Idille störe
nicht!«

Nazaj de on uradno: »Weiss, das ist
ja mein' Pflicht!«

Glas spet: »Saj so vakance, in veš:
carpe diem!«

Nazaj de on uradno: »Kaj treba je,
sam vem!

Poglej, oh svet pokvarjen, sedaj jo
je objel!

Preveč za moje živce, sedaj bom
vaju vjel.»

Kot blazen se profesor nasproti je
pognal...

Preveč je živo sanjal — po skalah
se strkljal.

A pod pečmi ni parčka, tam le
hudiča dva,

ki na njegovo dušo sta željno
čakala.

»Moj je!« vrag lovske strasti kot
blazen je trdil.

»Moj!« kot na sodni dan je uradni
vrag zavpil.

»Jaz sam sem ga zavedel, da se je
gor podal!«

»A jaz sem to napravil, da se je dol
strkljal!«

Bog sam znaj kak dolgo še bi trajal
ta prepir,

a v pravem času Hubert je spet
napravil mir:

»Saj vsak ima slabosti, i on jih je
imel.

Študente je preganjal, a redkega
ujel.

Po gozdu rad je hodil, rad je na jagi
bil,

kolikorkrat je streljal — tolikokrat
grešil.»

Hubertus santus dixit — nastal je
ljubi mir,
profesorskega lovca je v rajski vzel
revir.

**Pristne
kanadske
srebrne
lisice**

v bogati izbiri
in po nizkih
cenah nudi

L. ROT, Ljubljana

Mestni trg št. 5

Telefon 20-08

REBUS

Kdaj nastane kriza v stranki?
Kadar ima stranka preveč častnih
članov.

ZAVAROVALNICA

»DRAVA«

MARIBOR

SE JE PRESELILA

IZ ALEKSANDROVE 14

V LASTNO PALAČO

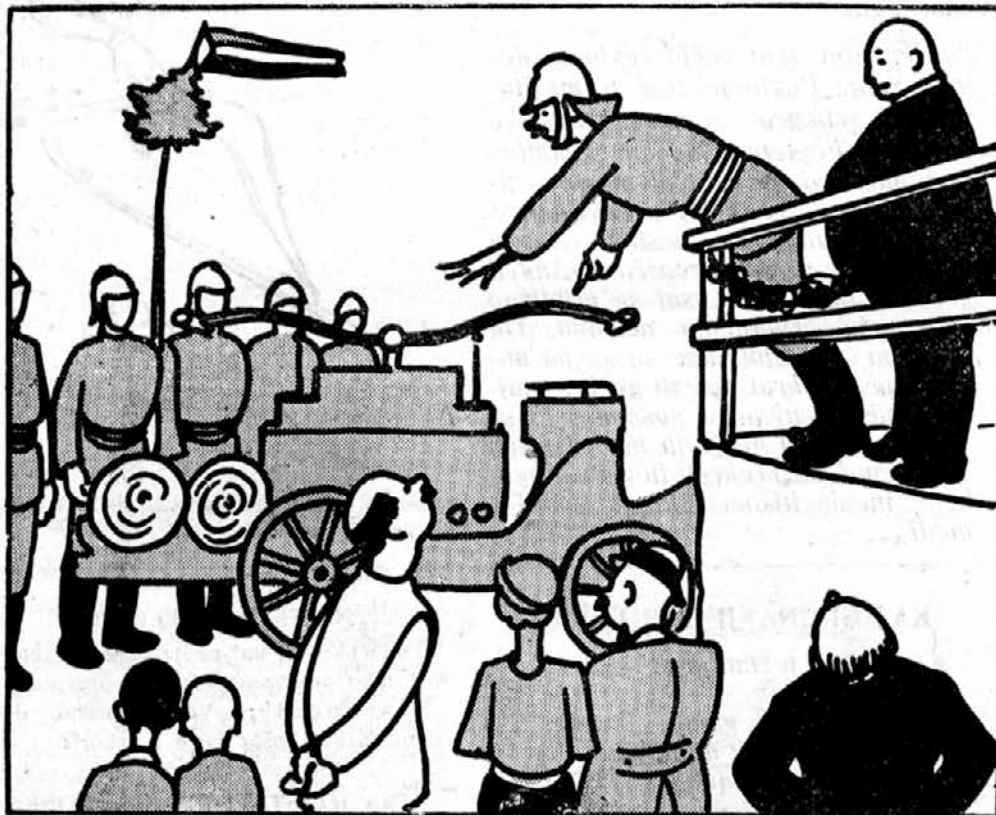
V SODNI ULICI 1

SAJ JE VSEENO

»... Mene ste nalogali, da ste bili to zimo
v zdravilišču za pijance, bili ste pa, kakor
sem zvedel, v kaznilnici!«

»Saj tam tudi nisem smel nič piti!«

Blagoslovitev nove zmage

Spoštovano občinstvo! Motorna brizgalna mora biti kot stara devica: vedno pripravljena in nikdar zaželjena!

ŠKODA

Cibrov Jaka, ki je bil vsako zimo reden gost jetnišnice, je imel tako izvrsten glas, da ga je učitelj zavoda že kot mladega fanta sprejel v kazniški pevski zbor.

Marsikatero zimo je tako prebil kot kaznjenec in pevec pod ključem. V času zadnje kazni pa je dozorel v njem resen sklep.

»Sedaj sem bil zadnjič tukaj!« je rekel pri slovesu odločno. »Postati hočem pošten človek.«

»Pa ne, da bi...« zamrmra stari častitljivi učitelj osuplo... »kje pa naj dobimo potem takega izvrstnega tenorista?«

PESNIK

»Gospa, kaj je Vaš mož?«

»Pesnik!«

»Moj Bog, to je križ: tudi moj noče delati.«

DOLGO GODOVANJE

»Kaj, že spet v krčmi?«

»God praznujem!«

»Mislim, da je bil včeraj?«

»Saj! Od včeraj!«

USMILJEN SNUBEC

»Lejte gospa! Vi žalujete ves čas za svojim možem, jaz pa za ženo! Ali ne bi bilo bolj pripravno, če bi skupaj žalovala.«

DOBRA RAČUNARICA

»Koliko si pa stara?« vpraša obiskovalec malo Editko.

»Manj štiri leta.«

»Kaj se to pravi: manj štiri leta?«

»Papa pravi, da je imela mama trideset let, ko sem se jaz rodila, in mama pravi, da jih ima zdaj šest in dvajset!«

Pomlad, čas potovanja!

Kovčke vseh vrst in veličin priporoča

**IVAN
KRAVOS**

MARIBOR,
Aleksandrova c. 13
Telefon 22-07

ZAKONSKE ŽRTVE

— Kaj pa ti nosiš na glavi?

— Star klobuk moje žene, njej sem moral kupiti novega!

V času splošne druginje **ceneni „Beli teden“**

pri

Odjemalcem izven Zagreba pošljemo na zahtevo brezplačno katalog „Beli teden 1940“, a naročila izvršujemo dokler traja zaloga

Robna kuće

Kastner & Ohler

Zagreb, Illica 416

Kaj je novega v Ljubljani

Vam bo povedal Cene

Februar in marec sta meseca semestrov (študentske čajanke ali čajfokloki) in občnih zborov. Društvenega življenja je pri nas na pretek, ker bo kmalu imel vsak Slovenec svoje društvo. Društveno življenje podpirajo zlasti birti, ker imajo od sestankov in sej aktivne bilance — društva pa pasivne... Na društvenih občnih zborih nastopa običajno opozicija proti poziciji, ker bi jo rada izpodrinila in ona prišla na pozicijo. Za pranje umazanega perila odbornikov imamo društvene volitve, študentsko perilo se pa pere na konferencah...

Pri nas imamo najrazličnejše čudake. Pa tudi tuki so med njimi, ki vsled dolgočasje oprezajo kako tramvajski vozniki zavirajo svoje vozove... Nek tak mož se je vozil od Št. Vida do Viča večkrat na dan in ugotovil, da vozniki nepravilno zavirajo. O tem je izdelal cel referat in ga nesel v ravnateljstvo. Prepričani smo, da bi ga naši »tramvajerji« že naučili pravilno zavirati — jezik, če bi ga dobili...

Med opazovanjem revije prekel in zlikanih hlač (smučarji in smučarke) na ljubljanskem kolodvoru je bilo opaziti tudi uglednega gospoda, ki ima veliko trgovino. Uradnica pri blagajni ga vpraša do kam želi karto, pa se junaško odreže: »Do Feldesa«. Pa naj še kdo trdi, da nismo demokratični...

Zadnjič se je nekdo pritoževal, da nek umrlí znanstvenik ni dobil nobene medalje. To notico je čital tudi Milan, kateremu se je pokojnik tako zasmilil, da je svojcem poslal kar celo kolekcijo medalij...

Tradicije moramo spoštovati, pa naj stane kar hoče! Tradicija je tudi to, da se vljudno poslovimo, kadar gremo hote ali nehoti na potovanje... Tudi nek bančni ravnatelj je po tej tradiciji napravil poslovilni banket za vse nameščence v neki veleugledni ljubljanski oštariji. Celo za prebavo je dobro preskrbel in za desert naročil balet... Predno je končala ta neprisiljena zabava se je gospod direktor »vljudno« poslovil in prepustil poravnavo računa nameščencem... V bodoče bodite bolj previdni pri takih povabilih!

Kino z ameriškim okusom imamo v Ljubljani. Čim bolj gangsterski je

kakšen film, tem večjo reklamo delajo zanj. Poglavje zase je pa človek, ki »cimpra« slovenske naslove za filme. Poglejmo kakšno zanimivo metamorfozo je doživel naslov filma, ki so ga nedavno predvajali. V angleščini ima film naslov »Angeli temnih lic«, v srbohrvaščini »Anđeli garavih lica«, kar vsaj še približno odgovarja prvotnemu naslovu. Od Zagreba do Ljubljane so se pa angeli kar naenkrat nalezli garjev (najbrže od omenjenega gospoda) in so postali »Angeli garjevih lic«. Upravi svetujemo, da prekrsti film v »Angeli z meningitisom«, ki je sedaj v modi...

KAJ SRČNA JE KULTURA?

Kaj srčna je kultura?

Pečena kura,
za litrom liter vina,
na ustih: narod, domovina,
novosti mode, kina,
umetnost, knjige pa na gnoju,
močnejši z bednimi so v boju,
kar že postalo je dresura...
Oj, taka srčna je kultura,
ko teče mirno nam stoletja ura...

SMUK V ZRAKU

— Za enkrat gre še kolosalno, le kaj bo, ko pridem na tla?!

NA TRŽIŠKI ŽELEZNICI

Potnik: »I, kaj pa je danes vlaku, da vozi tako prekvato počasi in previdno?«

Sprevodnik: »Veste, gospod, danes imamo nekaj košar jajec s seboj!«

NA RAZSTAVI PITANE ŽIVINE

»Zakaj so pa pazniki na tej razstavi tako silno dolgi in suhi?«

»Tako je odbor nalašč izbral, zato da pride opitanost živine bolj do veljave.«

Odkriti Valvazor in pokrita žena

Značilna gesta Valvazorja, ki kaže na kip slovenske žene in tiho ponavlja: »Die Ehre des Herzogtums Krain.«

Pismo mlademu pesniku

Res me veseli, da ste mi poslali v oceno Vaše cenjene pesmi, tako rekoč Vaše prve, ki sicer nič ne kažejo, toda pričajo dovolj zanosno o tem, da bi bili Vi radi pesnik. In to je že mnogo, včasih je to že skoro dovolj. Če boste vztrajali trmasto dvajset let pri tej svoji želji, Vam bom mogoče leta 1960. le čestitati k Vašemu vseplošnemu uspehu. Poglejte si na primer gospoda Ivana Mraka! Danes ga po vrsti priznava vse naše časopise za velikega, močnega, svojkega, genijalnega sloven-

skega dramatika, edinega po Cankarju. Zakaj? Zato, ker je vzdržal dolgih dvajset let. Zato, ker je dovolil gospodom kritikom, da so znašali neprestano dvajset let nanj svojo jezo in svojo učenost, po domače povedano: ker si je pustil dolgih dvajset let delati na glavo to, kar radi delajo nespodobni golobi in vrabci v Tomšičevem drevoredu z dreves na glave in za ušesa spoštovanim meščanom, sprehajalcem in zaljubljenecem.

Tudi jaz sem sodeloval ves čas v hajki na gospoda Ivana Mraka, dramatika, režiserja, igralca in lastnika Mrakove scene. Tri dni sem se smejal — priznavam, bilo je zelo grdo! — smejal sem se torej tri dni posrečeni »Narodovi« šali, ki jo je napisal ob priliki premiere prve Mrakove drame »Narodov« gospod kritik. Napisal je, da so bile klobase zalite z vinom v gostilni »Prisarem Rimljanu«, katere lastnik je bil gospod Mrak starejši, bolj zmahtne kakor je zmahtna drama gospoda Mraka mlajšega. — Tako nekako se je izrazil tedaj gospod kritik, ki danes o njem morda ni več sluha in duha, če pa še živi, živi tako rekoč brez imena, sklanja razoglavo glavo, kadar sreča gospoda Mraka na ljubljanski ulici in se greje v senci velmož. Gospod Mrak pa je po dvajsetih letih zmagal in njegovo ime je veliko, visoko in široko napisano nad našo banovino — napisano tako rekoč med zvezde. (Ste videli njegovega »Starega Rimljana«? Kakšna dinamika je v delu! Na odru je razpostavljenih precej stolov in igralci se živahno presedajo — res, dinamika! In kako krasno, odločno pravi junak: »Jaz sem bedak!«)

Mladi prijatelji, pogledajte si čudoviti pogum dramatika in skladatelja gospoda Rudolfa Kroisa P. iz Studenc pri Mariboru (ne pri Ljubljani). Zdaj ga časopise pegla, da je veselje. Če bo mladi mož to vzdržal, če si bo pustil delati na glavo dvajset let to, kar delajo z užitek nespodobni golobi in vrabci v Tomšičevem drevoredu na glave starih sprehajalcev in mladih postajalcev, če bo gospod Rudolf Krois P. iz Studenc pri Mariboru (da, pri Mariboru!) vdano in

trmasto prenašal dvajset let vse predimke, priimke in zaimke, ki jih vsebujejo slovarji slovstvenih kritikov in kulturnih urednikov naših spoštovanih dnevnikov, če bo živel gospod Krois Rudolf P. iz Studenc pri Mariboru vseh križevih dvajset let v veri, da je slovenskemu narodu iz nebes edini poslani genij — tedaj bo pozimi l. 1960. snel pred njim klobuk sam kritik gospod B—c in vsi naši časopisni kritiki od A do Ž mu bodo peli hvalnice. Takih primerov je v našem mestu mnogo in Slovencem se obetajo še veliki časi — čez dvajset let.

Vi me sprašujete, če je Vaš način pesnikovanja dober. Seveda je dober, pravilen, naravnost in poševno genijalen je in sijajen. Kar naprej po tej poti! Vsakemu mlademu pesniku bom priporočal odslej, da si kupi tak zvezek, najboljši iz konceptnega pa-

pirja in majhne oblike, da ga nosi lahko vedno s seboj in da lahko vsak trenutek sredi vrveža na cesti, sredi plesa, pod zvezdami v parku ali kjerkoli zabeleži novo rimo. Na vsak list v zvezku napišite na vrhu po eno rimo. Za primer vzemiva — aka. Pod to rimo napišite vse besede, ki se končujejo na — aka in ki Vam pridejo na um: Sraka, spaka, paka, taka, šaka, vojaka, kaka, plaka... Še en kompliciran primer: — irje: Mirje, perje, (e = i!), krompir je (dve besedi — ena rima!) sir je (isto!), kvartir je itd... Oh, kakšne pesmi boste še pisali! V koš boste dali Prešerna in Koseskega! Čez dvajset let boste imeli že gotovo dvajset polnih zvezkov. (Dobro jih hranite in bojte se špijonaže, kajti če izgubite zvezek, je Vaše pesniške slave konec in si bo koval iz Vaše genijalnosti nekdo drugi slavo in denar!) To bodo kar frčale rime iz Vaše svetle glave! (Zabeležite si: frčale — glave!) Kadar Vam bo pa rime zmanjkalo, boste pogledali v zvezek. Na primer, če Vam zmanjka v zadnji kitici soneta rima na — eh:

»Živeti svobodno na lastnih tleh,
ki znoj njegovih trudov jih oplaja
s sadovi v Bogu posvečenih —«

Poglejte v zvezek! Tam boste našli: meh, teh, peh, koncéh, živaléh, leh — hop! Leh bo čisto primerna rima, torej »posvečenih leh« in sonet je pečen ali »fiks und fertik«, kakor pravijo.

Priporočam Vam še, da se udeležujete živahno mariborskega kulturnega življenja: berite kulturne rubrike v listih, obiskujte opero, vrzite kdaj kakšni pevki rožo na

oder, obiskujte slikarske razstave risarskih profesorjev (le ti so umetniki), navežite stike z novinarji in merodajnimi činitelji, hodite gledat v kabarete plesno umetnost — tu Vam bo Vaša pesniška žilica posebno vtrepetavala. O, lepota! O, božanska umetnost! Saj se najdejo ljudje, ki smešijo vse povprek — n. pr. Božo v svojih parodijah plesno umetnost — toda pojdite mimo teh nekulturnih nergačev z glavo — pokoncu, kajti Vi ste — genij!

Vaš kritik...

P. s.: Tudi če boste stradali — zvezka ne prodajte! Predvsem pa: ne zapijte ga, za božjo voljo! Pijete seveda lahko kolikor hočete, celo čim več morate piti in razgrajati ponoči po mestu, da obrnete na sebe pozornost občinstva. Tudi bi bilo dobro, da se nesrečno zaljubite in tulite pod njenim oknom — le na zvezek pazite! (Zabeležte si: ljubite, tulite, pazite!) —

VARČNA GOSPODINJA

Ksantipa (možu): »Vzemi zdaj lasuljo z glave, da ti je ne pokvarim, ko te bom oklofotala!«

TEŽAVNO DELO

»Kaj pa toliko pišete? Saj se kar potite!«
»Žena bi rada predavala o pravicah žene, pa ji moram predavanje jaz sestaviti!«

MODERNA NOVOST

Iz previdnosti in za vsak slučaj bodo vodile naše dame odslej mesto psov na vrvic prašičke, ki so za »vkuhanje« mnogo praktičnejši in seveda tudi bolj užitni.

ŠOLSKÉ TERCINE

- Naslov je tak — a tu, prokleta zima,
»Tercine šolske« — tega zdaj se loti
naj snov ne moti te in manj še klima.
- Kdor pisal bi proemij, kdor dobroti
Muz in Apolona, boginje poezije
bi se zahvaljal, ta po svoji poti
- ne prišel bi nikamor. Naj le zlije
si verze v ep, slovenski jezik pači
in videl bi, da take harmonije
- ne zmore, kdor besede v verze tlači.
Zdaj Pegaz naj na Parnas me pripelje
da tamkaj se spoznam z »besed kovači«
- in jamem pisati, da bo veselje.
A um, kje dani um naslov tak zmore
tu se možgani spremene v kisló zelje.
- Kdo bi utegnil pisati od zore do dne in vse dotlej, ko hrup zastane,
in to o glupcu, ki razredov zmore
- učiteljskih petero. Misli zbrane se temu upirajo, a treba je kovati
v besede pravem smislu. Neubrane
- so kajpak strune, dejstvo — da med brati
velja pravilo: višjim glavo kloni, podaj mu desno, če po levem mlati
- z ročico te po licu, z drugo v sponi
drži te, dejstvo to mi je v rokó potisnilo peresnik z ukom: góni
- kar drugi ti vleva. Če pero ni voljno napisati melodije
potem — fant — vzemi s Parnasa slovó.
- Poet tvoj nov študentom venec vije
da mehko je srcé, a trše glave tegá ne zmorejo, redkó prisije
- svetlobe umske sij v butice prave.
Jaz menim: poezija mi sadove
ne meče baš pred nóge, le težave
- mi mnoge naprti, a te le nove skrbi rodé. In šola? Knjige?
Sklepi
k uspehu se v pobeljene grobove
- zda zdaj izpremené. A glej — oklepi
krog vročega srca so se strnili
kali ljubezen prva, vendar slepi
- mladen'ci niso, saj v hudi sili lete čez glave goba, kreda, stoli
ki v mnogi glavi vidne zapustili
- so znake. Zadoščenja svoji bóli po bučah so, med rebri si iskali
zdravnik je cilj ur zgodovinskih v šoli.
- Bolezen je zatreti že v kúli Bog ve, študenta kaj še vse dočaka?
Doslej navade take, da orali
- bi knjige, ni biló — le odličnjaka je obsvetila milost in priznanje
na čelu zbrani četi da koraka.
- A dvom je dvom. Kdo reči upa: znanje
je fantu vrglo seme žetve uspeha? 19
Postavim: šolskih knjig in zvezkov branje
- a branje tako, da z glavé brez greha
je označiti stran in vrsto knjige, 20
potem je dečka slišati uteha.
- Ko mine leta pol, je fant brez brige,
ko drugi zró strme v številke dane
in ki molčé trobentajo: Zdaj fige
- prostosti kaži. Knjige, so neslane zdaj tvoj počitek. Omega — trpljenje.
Kdo brenkal bi na strune neubrane
- v spomin jemal bi šolo in učenje, ko lepši čas se šolarju obeta,
da vojna bo, nastaja tod šumenje
- al' to gre v nič ob palici očeta ki zabeleži si pomisleke na pleča
sinú dobrotnega. A v tem dekleta
- mazaje ustna in lase, goreča razpravljajo kako se nosi brada
in brki v moški modi. Taka sreča
- je doletela rod Adámov, da naslada
je misliti na ta poklon Diane. 26
In argument stoletja? — Ženska vlada
- to v mislih Evinih hčera se zgane »in ne počije pred, da jez omaga«
a dejstvo: ženski jezik ne prestane
- pa če bi na pomoč klicali vraga je vstvarilo »volilno žensk pravico«,
ki naj bi pomagala le do praga
- in dalje sile višje. Te resnice meščan naj se oprime, jaz o šoli
bi kaj povedal in nje pravo lice
- bi razodel vam. Tod, ondod okoli pletó se govorice raznolike,
da pojde »on« k vojakom, tretji moli
- k besed uresničenju, a take slike brez »njega« težka bi razum ustvaril
v uporabo bi potlej uvedli »trike«. 31
- Orožne vaje »on« je zanemaril popustil njih je rabo in učence
s talentom úri, ki ga Bog obdaril
- je z njim. Zdaj bližajoče konference
prihod s srditim sviranjem naznanja. 33
Zroč skrbno na tresoče se prvence,
- ki v Ševčika gledaje jih preganja jih uk, zato škripaje struna svira, 34
profesor pa uči: »Naj prst naslanja
- se na sosedno struno.« Muzicira revše tak' miloglasno, govoriti
odveč bi bilo, poje kakor lira, 35
- profesor dá mu vajo ponoviti, a fant naprej si znamenja napravi. 36
Pred pult ko vdrugič stopi in motriti
- profesor notes jame, po naravi pogled skoz' okno seže. Posvetilo 37
se zdaj je najbrž nekaj v njega glavi,
- brž v Ševčika pogleda in nemilo potlej še dečka: »Lopov, še popravi
mi znamenje. Ko znal bi, saj ne bilo 38
- bi nápak, toda fant vkljub glavi pravi
ne zna. An — — —, mar šel bi za kovača, 39
ta posel lep je, mičen že po nravi

a glavno, mož, je dobra — trdna
plača
ki prejme jo kovač, le mi,
mestjani 40
smo zadovoljni, če le suha krača

kadé nas k mizi vabi, državljani
dele se v dele tri, a mi najzadnji 41
smo v kastah teh, kje šola nas
prehrani,

mar meniš, da povišanje na
pladnji
nam nosijo, o — vraga. Glej,
kultura 42
nivo je kak' dosegla. Zdaj o
gradnji

teatra boljš'ga se mené, saj ura
dvanajsta je, ljudje res govore 43
da včasih najde zrno »slepa
kura«,

s to »slepo kuro« igralci se slepé,
a kdo bi mogel jim braniti, drama 44
naj vprizorila farso bi, ljudje
kak' na kulturo zró, da prazna

slama
je up in vera v opero — svetišče 45
ki naj bilo bi lepo kakor —
»Lama«.

Še jaz svoj glas prilegnem, v taki
sferi
kdo bi utegnil misliti na tako, 46
še vrag se zdaj teatru izneveri

a kamoli dijak, — pa to napako
je odpustiti slednjemu, ukora 47
se izogiba, brani. Glejte, tem
enako

ravna se nežni spol. Zdaj Ramas,
Jora
mars'k'termu »cveku« vzrok je,
poezija 48
planetov Venere in Marsa mora

zdaj zdaj zmešati glave. Doma-
čija
skrbi naj, mlade glave da ne
zmoti 49
enaka gornji puhla pisarija.

Končam! »Tercine šolske« naj
po poti
nezmotnosti prispó v čitalca
roke,
naj bode za jim, naj jim bode
proti:
»V odrasle merjene so, ne v
otroke!«

L-ič.

PRI TELEFONU

Glas iz telefona: »Ste vi tam, gospa doktor?«

Glas v telefon: »Žalibog nisem jaz, ampak le moja sestra.«

KAKOR SE VZAME

Ljubljčan: »Očka, ali je kaj dosti snega pri Vas?«

Kmet: »I, tako je. Nekateri ga imajo več, nekateri manj.«

Ljubljčan: »Kako to?«

Kmet: »Kdor ima več sveta, ga ima več, kdor ga ima pa manj, pa manj.«

IDIOT

Med predstavo v operi je neki gospod venomer brundal isto melodijo, ki jo je baš pel tenor na odru. Sosed ni mogel tega nič več zdržati in je rekel s pritajenim glasom: »Prekleti idiot!«

Muzikalični gospod zardi in vpraša:

»Ste morda meni rekli to?«

»O, Bog varuj! Mislil sem onega na odru, ki tako glasno poje, da Vas samo z naj-večjo težavo lahko slišim.«

GROZA GA JE

— Sem slišal, da Ti več ne piješ alkohola. Kako pa to?

— Kar groza me je bilo, ko sem potem videl doma vedno dve tašči!

DOBER NASVET

Nek študent medicine vpraša profesorja za svet, kaj bi si izbral za specialno stroko, pa mu profesor reče:

»Bodite zdravnik za kožne bolezni.«

»Zakaj pa ravno to?«

»Na kožnih boleznih redko kdo umre, potem traja zdravljenje zelo dolgo in razen tega vas nihče ponoči budi! ne bo!«

MED SRBI IN HRVATI

— Kako veš, da sem Srb, ko pa govoriva isti jezik?

— Spoznam te po — šajkači!

HACE — POVSOD IN NIKJER

— Sem mislila, da te ne bo, ko sem čitala, da si nekje na Štajerskem.

— Pojdi no, saj veš, da časopisi vedno lažejo.

PROFESORSKA

— Nesramnost, celo kozel bi me rad posnemal!

NA AERODROMU

— Pa prideva tudi srečno nazaj, gospod pilot?

— Brez skrbi, gospodična, še nikoli nisem nikogar pustil gori!

D. Goflja:

JUBILEJ

Let petdeset minulo je,
kar se možak rodil je,
bil včeraj je slavnostni dan,
ker jubilej pač bil je.

Je v časniku njegov portret
in še biografija —
papir požre vse, pa čeprav
je včasih — oslarija ...

Na belem črno, tam stoji,
— da ne bi kdo sleparil —
kaj slavljeneč velikega
v življenju je ustvaril.

Najprej vse častivredno je,
možak da — borec bil je,
ker pol stoletja — slava mu! —
težko si priboril je ...

Zasledoval vse žive dni
je cilje le visoke,
zato dosegel — slava mu! —
tri cele je otroke ...

Čeprav sam bos in nag, pa bil
usmiljen je vseeno:
se usmilil milijonarka je
in vzel jo je za ženo ...

Z rokami polnimi dajal
je vselej v — lastno žrelo,
zato mu trebuh — slava mu! —
poganja na debelo.

Je narodnjak, ker narodn
prodaja kapljo vinsko,
tedaj slovensko govori,
drugače pa — manjšinsko.

Celo socialno tudi mož
zelo se udeje, tuje,
za hlapce pri O. U. Z. D.
prispevke vse dolguje.

Kot oče mu je, ki mu o
literaturi tvezi,
ker vse močno obraja, kar
pač z — litrom le je v zvezi ...

Podpornik bil teatra je
kot kodrolas že mladeč,
zato še danes — slava mu!
k predstavam hodi v — Gradec...

A jubilej je tudi to,
da dandanašnje čase
na tisoče je, kot je on:
kar stoodstotno — prase ...

Da bi se mu vnaprej tak tek
življenja omogočil,
želim mu jaz, ker mu potem
bo itak — trebuh počil ...

TAKO SE ZGODI

če se ženske zanimajo za politiko.

NESREČA

Kadar so prišli gostje, je vedno rekel oče
sedemletnemu sinčku:

»Pojdi v klet in prinesi steklenico vina.«

Danes pa pride Janezek praznih rok na-
zaj.

»No?« se čudi oče.

»Sosedovi so luknjo zadelali,« boječe
pravi Janezek.

NA TRŽIŠKI ŽELEZNICI

Poštni uradnik (v Kranju kurjaču): »Sli-
šite, danes boste pa že morali lopato pre-
moga več založiti pod kotel, danes vozite
ekspresno pismo s sabo!«

LOTERIJA

Ze dvajset let igram
ponižno na državni loteriji,
v bujni domišljiji
smehlja se mi ...

O tem se pač ne govori!
In čakam, čakam, čas imam,
minula je mladost,
prikimala starost ...
Zabliska sodni dan! Napredovanja
nam časopis oznanja.

Jaz čitam, iščem: »Kje si, kje
nesrečno moje ti ime.«
Ga ni,
pozabljeno nekje plesni.
Popuščajte mi živci.
Ko bi bili na svetu brivci
in živce strigli mesto las —
premnogi izmed nas
ne bi zapadli ironiji —
trpečih dušic melodiji.

Tako vozari loterija,
ki je začarana kočija
in skoz pravice strgan meh
solze najrajši trosi, redko smeh!

Amerikanski mirovni posredovalec v Evropi

— Če vam pa moje besedilčenje o miru ne gre do živega, vam pa tudi
lahko postrežem s takimi stvarmi, seveda le proti takojšnjemu plačilu.